

PROVES D'ACCÉS PER AL CURS 2009-10

I. Prova d'accés per als aspirants que reuneixen els requisits acadèmics.

La prova constarà de dos exercicis:

Primer exercici

Els aspirants han d'haver llegit prèviament aquestes cinc obres teatrals del repertori clàssic i contemporani:

- <i>Els ocells</i>	Aristòfanes. Trad. C. Carandell	Institut del Teatre
- <i>Macbeth</i>	W. Shakespeare. Trad. S. Oliva	Ed. Vicens Vives
- <i>Tartuf o l' impostor</i>	Molière. Trad. Josep M. Vidal.	Institut del Teatre
- <i>Sa pesta</i>	Pere Capellà	Ed. Moll
- <i>Panorama des del pont</i>	Arthur Miller. Trad. Joan Sellent	TNC - Proa

L'exercici consisteix en un comentari d'un fragment d'una d'aquestes obres i un qüestionari format amb diverses preguntes.

El tribunal ha de valorar la maduresa i els coneixements de l'aspirant, pel que fa a la comprensió de conceptes, a la utilització del llenguatge i a la capacitat per relacionar i sintetitzar, a través de l'anàlisi de text, des de la perspectiva del gènere teatral en el qual s'insereixi, de la descripció de les característiques més importants que defineixen aquest gènere i la identificació dels aspectes històrics, socials i artístics relacionats amb l'obra.

L'exercici ha de ser qualificat entre zero i deu punts, té caràcter eliminatori i per superar-lo és necessària una puntuació igual o superior a cinc punts per passar al segon exercici.

El primer exercici es realitzarà el dia **10 de juliol a les 10 h.**

Segon exercici

Ha de constar d'unes proves tècniques i de la preparació i presentació de dues representacions individuals de teatre de text.

a) Proves tècniques de caràcter pràctic. Es valoren les aptituds específiques en les àrees de moviment, veu, música i dicció. Es proposen als aspirants la realització d'exercicis individuals o col·lectius per valorar les seves capacitats en aquestes àrees. Els aspirants han de dur roba adequada per fer la prova (camiseta, pantalons de xandall o similars):

- Aptituds corporals (moviment): realització d'exercicis individuals o col·lectius proposats pel Tribunal, en què s'ha de valorar la disponibilitat corporal, el sentit rítmic, la coordinació i dissociació, i el control dels aspirants.

- Aptituds de veu i de dicció: lectura de dos textos a escollir entre els tres que es proposen en l'annex I, en què s'ha de valorar la dicció, el ritme i l'entonació.

- Aptituds de veu i música: interpretació d'una cançó melòdica de lliure elecció, que es pot acompanyar amb un instrument o amb un acompanyament enregistrat, en què es valorin les aptituds musicals i les condicions de la veu. Si hi hagués alguna irregularitat vocal, el Tribunal pot exigir una certificació mèdica o una prova foniàtrica que verifiqui l'existència o la inexistència d'alguna patologia.

b) Preparació i presentació d'una o més representacions individuals. S'han de valorar les aptituds interpretatives. L'aspirant ha de presentar un exercici interpretatiu d'un dels textos proposats en l'annex 2 (dones o homes) i d'un text de lliure elecció (d'una durada entre tres i cinc minuts). L'aspirant ha de memoritzar i preparar els textos per a la realització d'aquest exercici. Es pot utilitzar vestuari i utilitatge que, en qualsevol cas, haurà de ser molt simple.

El tribunal ha de valorar:

- Capacitat d'observació, estructuració i anàlisi.
- Aptitud per executar les tècniques pròpies de la interpretació.
- Capacitat d'aprenentatge progressiu en el sentit d'entendre i d'integrar indicacions.
- Comprensió de les situacions dramàtiques i creativitat en les respostes als estímuls que es proposen.

El tribunal pot fer totes aquelles propostes que consideri necessàries per a una millor avaluació de l'aspirant i també pot interrompre l'exercici sempre que el consideri suficient. Aquest exercici ha de ser qualificat entre zero i deu punts i ha de ser serà necessari per superar-lo una puntuació igual o superior a cinc punts.

El segon exercici s'ha de fer **del 31 d'agost al 4 de setembre**, una vegada publicades les llistes definitives dels aspirants que hagin superat el primer exercici. La qualificació global de la prova resultarà de la mitjana aritmètica de les qualificacions obtingudes en els dos exercicis. Per a la superació de la prova d'accés es requereix que la qualificació dels dos exercicis sigui igual o superior a cinc.

2. Prova específica d'accés per als aspirants que no reuneixen els requisits acadèmics.

La prova ha de constar de dues parts.

Part A. Aquesta part es realitzarà el **2 de juliol**.

Consisteix en l'exposició oral dels treballs i les activitats fets en l'àrea de l'especialitat d'Interpretació, seguida d'un debat amb el tribunal, el qual podrà fer les preguntes que consideri oportunes per a l'adequada avaluació de la maduresa intel·lectual, de la formació teatral i de les activitats desenvolupades. Per a la realització d'aquest exercici, els aspirants hauran d'aportar amb la inscripció una memòria justificativa dels treballs i les activitats que hagin fet, amb la documentació acreditativa corresponent. Es valorarà l'historial del candidat en el terreny professional i/o acadèmic i sempre en relació a l'especialitat i opció.

Aquesta part s'ha de qualificar entre zero i deu punts, té caràcter eliminatori i és necessària una puntuació igual o superior a cinc punts per superar-la i poder realitzar, per tant, la part B.

Part B. Consisteix en els dos exercicis als quals fa referència l'article anterior en els mateixos termes i condicions que hi figuren. La qualificació de la part B ha de ser la mitjana aritmètica de les qualificacions obtingudes a cada un dels dos exercicis. Per a la superació de la part B es requereix que la qualificació dels dos exercicis sigui igual o superior a cinc. La qualificació global de la prova específica d'accés resulta de la mitjana aritmètica de les qualificacions obtingudes en cada una de les dues parts A i B. Per a la superació de la prova d'accés es requereix que la qualificació dels dos exercicis sigui igual o superior a cinc.

3. Requeriments referents a les proves d'accés

L'assistència i puntualitat a tots els exercicis de les proves d'accés és obligatòria. Durant les proves, els aspirants poden ser objecte de tests o consultes mèdiques referides a les aptituds requerides per a aquests tipus d'estudis.

4. Places

Les places disponibles per a 1r curs d'ensenyaments d'art dramàtic a l'Escola Superior d'Art Dramàtic de les Illes Balears per al curs 2009/10 són 24.

5. Adjudicació de places

Les places s'han d'adjudicar d'acord amb l'ordre decreixent de puntuació establert a la llista única que faci públics els resultats de les proves d'accés, tant la dels aspirants amb requisits acadèmics com la dels que no reuneixen els requisits. En cas d'empat s'ha de procedir al sorteig alfabètic que es realitzarà a la Direcció General de la qual en depenguin aquests tipus d'ensenyaments.

6. Reclamacions

1. Una vegada publicades les llistes provisionals dels dos exercicis, l'aspirant no admès ha de disposar de tres dies hàbils per presentar al·legacions davant el tribunal qualificador, el qual les ha de resoldre en un màxim de dos dies i n'ha de publicar les llistes definitives.

2. El resultat de la llista definitiva d'aquest tribunal pot ser recorregut davant la Direcció General de la qual en depenguin aquests tipus d'ensenyaments en el termini de dos dies hàbils, a comptar des de l'endemà del dia en què rebi la notificació per

escrit de la resolució de la reclamació presentada al tribunal. La resolució que faci la Direcció General posa fi a la via administrativa.

7. Matriculació

1. S'ha de matricular en primer lloc l'alumnat del centre del curs anterior.
2. Una vegada finalitzat el procés d'admissió, s'ha de matricular el nou alumnat admès.
3. La no formalització de la matrícula en el període establert suposa la pèrdua de la plaça.
4. Quan el centre tingui les dades de matriculació, les comunicarà a la Direcció General de la qual en depenguin aquests tipus d'ensenyaments.

8. Assignació de vacants

1. en el cas que quedin places vacants, el centre n'ha de fer pública la informació durant el mes de setembre per cobrir-les.

Annex I - Escolliu **dos** d'aquests tres textos per fer la lectura:

Text 1 ERA EL SEU PA DE CADA DIA

Horabaixa entraren en un cafè dels afores. Havien caminat força estona, silenciosament, pels rials, allunyant-se de la ciutat. La gent, sense cap esforç, endevinava en veure'ls abraçats, mirant-se als ulls, que s'estimaven, com a les històries estantisses s'estimen en Joan i na Margalideta.

Mirant-se als ulls coneixien el color de les coses i posaven llum nova als estels. Un remolí de somnis, encara no encetats, enlluernava un desig d'albons i primaveres.

Entraren en un cafè dels afores. Asseguts vora la taula de marbre, entrelaçades les mans, pressentien venes blaves sota la pell de seda. A flor de llavis els creixien roses. I dins cada besada tot l'enyor d'una esgarrifança nova. Inventaven noms de mel i sucre: niguls de cotó, muntanyes de xocolata, paisatges nevats de nata i mantega. Era la fam la font, primer coneixement, d'amor. Eren joves i bells i s'estimaven.

En un cafè dels afores – en un cafè on s'aturaven els homes que tornaven de la feina a beure un "carajillo", una cassalla - una parella. S'acostà el cambrer i els demanà què volien. Li digueren amb la mateixa veu, igual tonada:

- Porti'ns una llesca d'amor sucada amb oli; és el nostre pa de cada dia.

Carme Riera, *Te deix, amor, la mar com a penyora*

Text 2 OMBRA RAPAÇ

Si no fos el deler de l'esperver
i l'ull veloç del falcó que em percaça,
si no fos l'ombra de la meva passa
que m'estalona amb pas molt més lleuger.

Si no fos el falcó, i el falconer,
l'aigua, la set, quallades a la tassa,
si no fos la congesta que corglaça
l'alè roent del cor i del corser.

Si no fos l'esperver i el seu deler
que esparveren l'ullastre i l'olivarda,
si no fos el redall de la basarda
i el bec salaç que signa el meu terror

et fitaria, amor, i el teu esquer
faria tendra l'hora més isarda.

Maria Mercè Marçal, *Desglaç*

Text 3

RES NO PASSA DUES VEGADES

Res no passa ni passarà mai
dues vegades. A causa d'això
hem nascut sense pràctica
i morirem sense rutina.
Encara que fóssim els alumnes
més llonzes de l'escola del món,
no tornarem a repetir
ni cap estiu ni cap hivern.
No hi ha un dia bessó d'un altre
ni dues nits de ben semblants,
dues besades de forma igual
ni dues idèntiques mirades.
Ahir, quan algú va esmentar
el teu nom en veu alta,
per a mi va ser com si una rosa
hagués entrat per la finestra.

Avui, ara que estem junts,
m'he tombat de cara al mur.
Una rosa? I què és una rosa?
És una flor? O bé una pedra?
Per què, mala hora, t'interposes
amb una por innecessària?
Existeixes, doncs has de passar.
Hauràs passat, i serà bell una altra vegada.
Somrients, mig encerclats,
provarem de retrobar la concòrdia,
per bé que som tan diferents
com dues gotes d'aigua.

Wisława Szymborska, *Vist amb un gra de sorra*. Trad. J.M. de Segarra

Annex 2

Dones

Voldria dir la veritat. Estim la veritat. Però ella no m'estima a mi. Vet aquí la vertadera veritat: la veritat no m'estima. Encara no l'he dita que ja canvia de rostre i es torna contra meu. Tenc l'aire de mentidera i tothom em mira amb desconfiança. I tanmateix, som senzilla i no m'agrada gens la mentida. Ho jur. La mentida sempre arrossega molèsties espantoses. Una s'hi enreda els peus, travela i cau i tothom se'n fot de tu. Quan em demanen alguna cosa, vull respondre allò que pens, vull respondre la veritat. Però aleshores no sé el que em passa: m'agafa angoixa i temor, m'agafa por de fer el ridícul i aleshores dic una mentida. Mentesc. I llavors ja és massa tard per tornar enrere. Un cop tens un peu ficat dins la mentida, ja no pots deixar d'anar fins al final. I això no és gens còmode, us ho jur. Però és tan fàcil de dir la veritat! És un luxe de peresosos: una està segura que no ficarà la pota més tard i s'evita complicacions. Sí, dient la veritat es poden tenir complicacions de tot d'una, però les coses s'arreglen ràpidament. La mentida no. És una caiguda en picat, són unes muntanyes russes que t'emmenen d'una part a l'altra i que et tallen la respiració, que t'aturen el cor i el fan pujar a la gargamella. Si estim, dic que no estim. I si no estim, dic que estim. Ja podeu pensar com continua la cosa... Ja em puc sermonejar, plantar-me davant el mirall de l'armari i repetir-me: no tornaràs a mentir. Mentesc, mentesc, mentesc. I no som dolenta. Fins i tot crec que som bona persona, però la mentida em té guanyada, em té vençuda. I no cregueu que m'agrada exhibir el meu vici, però la mentida... és magnífica... imaginar un món irreal i fer-lo creure... també és cert que la veritat té un bon pes i que m'admira. Veritat i mentida. Totes dues empatades. Potser la mentida va guanyant... encara que jo no menteixi mai a la vida. He mentit? Clar que he mentit. He mentit quan us he dit que mentia o quan he dit que no ho feia? Una mentidera, jo? Quin embull! Crec que tota jo som una mentida. Una mentida que sempre diu la veritat.

Jean Cocteau, *El mentider* (adapt.)

Homes

Voldria dir la veritat. Estim la veritat. Però ella no m'estima a mi. Vet aquí la vertadera veritat: la veritat no m'estima. Encara no l'he dita que ja canvia de rostre i es torna contra meu. Tenc l'aire de mentider i tothom em mira amb desconfiança. I tanmateix, som senzill i no m'agrada gens la mentida. Ho jur. La mentida sempre arrossega molèsties espantoses. Un s'hi enreda els peus, travela i cau i tothom se'n fot de tu. Quan em demanen alguna cosa, vull respondre allò que pens, vull respondre la veritat. Però aleshores no sé el que em passa: m'agafa angoixa i temor, m'agafa por de fer el ridícul i aleshores dic una mentida. Mentesc. I llavors ja és massa tard per tornar enrere. Un cop tens un peu ficat dins la mentida, ja no pots deixar d'anar fins al final. I

això no és gens còmode, us ho jur. Però és tan fàcil de dir la veritat! És un luxe de peresosos: un està segur que no ficarà la pota més tard i s'evita complicacions. Sí, dient la veritat es poden tenir complicacions de tot d'una, però les coses s'arreglen ràpidament. La mentida no. És una caiguda en picat, són unes muntanyes russes que t'emmenen d'una part a l'altra i que et tallen la respiració, que t'aturen el cor i el fan pujar a la gargamella. Si estim, dic que no estim. I si no estim, dic que estim. Ja podeu pensar com continua la cosa... Ja em puc sermonejar, plantar-me davant el mirall de l'armari i repetir-me: no tornaràs a mentir. Mentesc, mentesc, mentesc. I no som dolent. Fins i tot crec que som bona persona, però la mentida em té guanyat, em té vençut. I no cregueu que m'agrada exhibir el meu vici, però la mentida... és magnífica... imaginar un món irreal i fer-lo creure... també és cert que la veritat té un bon pes i que m'admira. Veritat i mentida. Totes dues empatades. Potser la mentida va guanyant... encara que jo no menteixi mai a la vida. He mentit? Clar que he mentit. He mentit quan us he dit que mentia o quan he dit que no ho feia? Un mentider, jo? Quin embull ! Crec que tot jo som una mentida. Una mentida que sempre diu la veritat.

Jean Cocteau, *El mentider* (adapt.)